ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 12

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Εν Ἑλλάδι δρ. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 12.
Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι προπληρωτέα ἑτησίως, ἢ καὶ ἑξαμηνίαν ἀπὸ ἑκάστης δόσις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ἐν ὁδῷ Βουλῆς 23, ἀπὲν τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Νέας Αἰγύπτου.

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — *20 Μαΐου 1884.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΝ: Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Ἡ Μουῆ τῆς Καισαριανῆς καὶ ἡ Κυλλόβ κῆρα τῶν ἀρχαίων. Ὑπὸ Γ. Λαμπάκη. — Ἡμερολόγιον. — Ἑβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων. — Αἰνίγματα. — Ἐρωτήσεις μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαί.

ΦΥΛΛΟΝ: Ἀνέκδοτον ἀπόσπασμα ἐκθέσεως τοῦ στρατηγοῦ Δ. Εὐμορφοπούλου. — Ὁ Γκιώνης καὶ ὁ Κορυφὸς ὑπὸ Κ. Ἱερακίου. — Φιλέλληνες. — Ἡ Σονάτα τοῦ διαβόλου. — Ἡ Μαυροβουνιώτισσα (μυθιστόρημα). — Ἐθνογραφικά. — Ἀλληλογραφία.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ Συμβουλίδειος ἀγών. — Ἡ λόγια χελιδών. — Ὁ Κιχρημάν μπεης. — Ὁ πάτερ Νικόδημος. — Ἡ ἄλυτος ἀρχαιολογικὴ διαφωνία. — Ἡ διδασκαλικὴ ἐπιδρομή. — Ὁ Ἕλλην καὶ αἱ λίραι. — Ὁ νέος προφήλυτος. — Μία ἰατρικὴ ἐπίσκεψις.

Ἡ ἐν τῷ Συμβουλιδείῳ ἀγῶνι βράβευσις τοῦ διακεκριμένου καὶ φιλοπόνου ἰατροῦ κ. Γεωργίου Χ. Βάφα, συγγράψαντος τὴν τοσούτῳ χρήσιμον εἰς τὸν ἀτυχῆ τόπον μας πραγματείαν περὶ *κοιλιακοῦ τύφου*, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἠκούσθη ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν ὑπὲρ ἧς τοσοῦτον ὁ κ. Βάφας ἐργάζεται. Ὅ,τι ἀλλαχοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς σύνηθες — καλὸς ἐπιστήμων καὶ καλὸς συγγραφεὺς — παρ' ἡμῖν εἶναι φαινόμενον· συχνότατα δὲ ἀπαντᾷ τις ἐπιστήμονας πάσης ἐπιστήμης μὴ δυναμένους νὰ χαράξωσι καὶ τὰς ἁπλουστάτας γραμμάς, μονονοῦ δὲ μετὰ περιφρονήσεως καταλείποντας τὴν ὀχληρὰν ταύτην ἐνασχόλησιν εἰς τοὺς *ἐλάφρους* λεγομένους *φιλολόγους!*.. Τὸ νέον σύγγραμμα τοῦ κ. Βάφα πρέπει νὰ ἐκδοθῇ τάχιστα καὶ νὰ μελετηθῇ ἐπισταμένως ὑπ' ἐκείνων εἰς οὓς — καλὴ ἢ κακὴ μοῖρα — ἀνετέθη ἡ περὶ τῆς ζωῆς χιλιάδων ἀνθρώπων μέριμνα.

*

Ἡ ἐσχάτως παρ' ἡμῖν ἀναπτυχθεῖσα τάσις πρὸς σπουδὴν τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας μετεδόθη καὶ εἰς τὰ πτηνά· ἰδοὺ δὲ ὅτι ἐν Χανίοις χελιδὼν καταγινομένη νὰ κτίσῃ τὴν φωλεὰν της κατέρριψεν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς εἰσόδου τῆς συνοικίας Καστέλλι μέρος τοῦ ἐπιχρίσματος, οὕτω δὲ ἀπεκαλύφθη ἁγιογραφία παριστῶσα τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, κρατούσης ἐν χερσὶ τὸν Ἰησοῦν. Κρῖμα ὅτι, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἡ λόγια χελιδὼν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀντεπιστέλλον μέλος συλλόγου τινός.

*

Ὁ Ὀθωμανὸς Κεχρημὰν μπέης, ὁ καταδιωχθεὶς ἐπὶ διγαμίᾳ, ἀπηλλάγη διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Λαρίσῃ ἐφετῶν μεταρρυθμίσαντος τὸ τῶν ἐν Τρικάλοις πλημμελειοδικῶν, διότι ἤτο ἤδη κάτοικος Θεσσαλίας κατὰ τὴν παραχώρησιν αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ τὴν περὶ τούτου συνθήκην προστατεύεται ἡ θρησκεία αὐτοῦ (ἄρθρ. 3) καθ' ἣν δύναται νὰ ἔχῃ ὅσας γυναῖκας θέλει!! Ἄνθρωποι καὶ νομομαθεῖς, ἐδίκασαν ἐν Τρικάλοις, ἄνθρωποι καὶ νομομαθεῖς ἐν Λαρίσῃ, καὶ ἐν τούτοις ἐν Τρικάλοις ὁ Κεχρημὰν εἶναι ἐγκληματίας καὶ ἐν Λαρίσῃ ἁγνὸς καὶ ἄδολος ὡς ἡ περιστερά!

*

Ἂς ἔλθουν ὅλοι οἱ φοιτηταὶ τῶν Γερμανικῶν πανεπιστημίων, οἱ ἥρωες τῶν ζυθοπωλείων, νὰ μᾶς παρουσιάσωσιν ἂν δύνανται, ἄνθρωπον *ἀκαφλεγέντα αὐτομάτως ἀπὸ μεθύσι!* Ἰδοὺ τί γράφουσιν ἐκ Κρήτης· Ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Γουβερνέτου ἐν Κρήτῃ, ἔζη, οὐχὶ ἐν προσευχαῖς καὶ μετανοίᾳ, ἀλλ' ἐν μέθῃ καὶ κρασοκατανύξει ὁ πάτερ Νικόδημος Μαλακώνης. Πρό τινων ἡμερῶν βαρεῖα ὁσμὴ καὶ καπνὸς ἐξερχόμενος ἀπὸ τοῦ κελλίου του κατέπληξε τοὺς λοιπούς πατέρας, οἵτινες σπεύσαντες ἔντρομοι διέρρηξαν τὴν θύραν, ἀλλ' εἰσελθόντες εὗρον τὸ πτῶμα τοῦ πάτερ Νικοδήμου ἀπηνθρακωμένον καὶ ἄμορφον. Ὁ ἀτυχὴς ἐγένετο θῦμα *αὐτομάτου ἀνθρωπίνης πυρκαϊᾶς*, εἰς ἣν πολλάκις ὑπόκεινται οἱ μέθυσοι, ὡς παραδέχεται ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

*

Ἡ διαφωνία περὶ τῶν κατὰ τὴν πλατείαν Κοραῆ (ἐν Πειραιεῖ) ἀρχαιολογικῶν εὑρημάτων ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ὁ κ. Δραγάτσης — οὗτινος τὴν γνώμην δικαίως πολλοὶ σέβονται — διϊσχυρίζεται ὅτι εἶναι ναὸς τοῦ Διονύσου, ὁ κ. Ζαννέτος ὅτι εἶναι ἀγορά, ἕτερος Β. Ι. Κ. ὅτι εἶναι λουτρόν, οἱ σεβάσμιοι σοφοὶ κκ. Κουμανούδης, Φιντικλῆς καὶ Καυταντζόγλους ὅτι ἦ ἀρχεῖον. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου εἶχε φθάσει ἡ συζήτησις ὅτε προσελθὼν τελευταῖος ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Σ. διϊσχυρίζεται ὅτι εἶναι *ἀφροδευτήριον*. Καὶ ἂν μὲν ἔχῃ δίκαιον ἀγνοοῦμεν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἂν δὲν εἶναι *ἀφροδευτήριον*, ἀφεύκτως ἡμέραν τινὰ θὰ γίνῃ, ὅπως ὅλα τὰ μέρη ὅπου ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαί, ἢ ὅπου ἤρχισεν οἰκοδομὴ θεάτρου.

*

Δὲν εἴχομεν ἄδικον ὅταν ἐγράφομεν ὅτι οἱ 150 οὐγγροὶ μηχανικοί, ἀρχιτέκτονες, ἀρχαιολόγοι κ.λ. οἱ ἐν σώματι ταξειδεύοντες θὰ εὕρωσι μιμητὰς ἐν Ἑλλάδι· μετὰ τοὺς ὑπερδιακοσίους προσκεκλημένους τοῦ κ. Ἀνδόχου καὶ μετὰ τοὺς ὑπὸ τὸν πρωθυπουργὸν ταξειδεύσαντας ἀναριθμήτους τμηματάρχας καὶ ταγματάρχας ἔχομεν τοὺς 1600 δημοδιδασκάλους, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐρχομένους ἐκ περάτων πρὸς ἐκμάθησιν τῆς νέας μεθόδου. Αἱ ἀσκήσεις θὰ διαρκέσωσι 42 ἡμέρας ὅσας δηλαδὴ περίπου καὶ αἱ τῶν ἐκτάκτων ἐφέδρων... Συγκοινωνία, διδασκαλικὴ ἀναμόρφωσις, στρατιωτικὴ διοργάνωσις... Οἷος ἐθνικὸς ὀργασμός!!

*

Ὁ Θεὸς τῶν Ἑλλήνων εἶναι ὁ παρᾶς καὶ ἰδίως ὅταν εἶναι χρυσοῦς... Ὡραῖα δημοτικὰ ἄσματα ἔχουσιν ὑπόθεσιν ἀπώλειαν *κεμερίου*... Ὁ Ἕλλην στερεῖται καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, κοιμᾶται ὅπου ἡ ἄρκτος ἤθελε *ξεπαγιάσει*, ἐργάζεται 22 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον, ἀλλ' ἀποθνήσκει πλούσιος! Κατορθώνει τὰ ἀκατόρθωτα... γίνεται ἥρως... διέρχεται ἐρήμους καὶ διασχίζει ἐχθρικὰς φάλαγγας... ἀπόδειξις ὅτι μεταξὺ τόσων καὶ τόσων, Ἕλλην ἀνέλαβε νὰ κομίσῃ ἐπιστολὴν εἰς τὸν στρατηγὸν Γόρδωνα ἐν Χαρτούμ καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἀπάντησιν ἐν διαστήματι δύο μηνῶν, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως νὰ δώσωσιν αὐτῷ 1000 λίρας στερλίνας ὅταν θὰ φέρῃ τὴν ἀπάντησιν.

Καὶ θὰ κομίσῃ ἐπιστολήν, καὶ θὰ φέρῃ τὴν ἀπάντησιν καὶ θὰ λάβῃ τὰς στιλπνὰς *λίρας!*

*

Δὲν ἦτο δὰ καὶ τόση ἀνάγκη ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Διονύσιος Πρασακάκης νὰ *ξεκινήσῃ* ἐκ Σμύρνης ὅπως συνοδεύσῃ μέχρις Ἀθηνῶν νέον τινὰ δόκιμον τῆς παπικῆς ἐκκλησίας, ἀσπασθέντα ἐσχάτως τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ μέλλοντα ἤδη νὰ χειροτονηθῇ ἱεροδιάκονος! οὔτε ἐμπνεῦσαι ἐμπιστοσύνην ἄνθρωπος ἐγκαταλείπων τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του, ὅπως ἐγκολπωθῇ ἄλλην... Διατί; μήπως δὲν ἦτο χριστιανός; Ἡ δὲ ἐκκλησία ἡμῶν, ἡ δικαίως σεμνυνομένη διότι οὔτε προσηλυτίζει ἑτεροθρήσκους οὔτε καταδιώκει ἀλλαξοθρήσκους, διατί τόσον πομπωδῶς νὰ δεχθῇ δραπέτην ἄλλης ἐκκλησίας; ὡς νὰ εἶχεν ἡ πολιὰ καὶ σεβάσμια Ἀνατολικὴ ἐκκλησία ἀνάγκην ἑνὸς δοκίμου τῆς παπικῆς!

*

Φαλακρός τις πτωχὸς ἔπασχεν ἀπὸ συχνὰ κρυολογήματα· μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν ἰατροῦ τινος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν ἰατρικήν του βοήθειαν, ὁ φιλάνθρωπος ἰατρὸς μετὰ προθυμίας τὸν συνεβούλευσε νὰ ἔχῃ τὴν κεφα-

λὴν πάντοτε θερμὴν, οὗτος εὐχαριστήσας ἀνεχώρησεν, ἔλαβεν ὅμως ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ του ψιαθίου *παλιοκαπέλου*, τὸν ὁποῖον πῖλον τοῦ λατροῦ θεωρεῖ τιμὴν αὐτοῦ.

ΣΩΣΑΜΟΣ ΔΕΣΗΣ ΚΟΣΤΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μάκφερσον κομψότατον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ποίησις τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος». Τὸ βιβλίον τοῦτο διήρηται εἰς δύο μέρη ἓν, τὸ πρῶτον περιέχει μεταφράσεις ἑλληνικῶν δημοτικῶν ἀσμάτων, τὸ δὲ δεύτερον μεταφράσεις ποιητῶν Ἑλλήνων τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Ἐξεδόθη λαμπρῶς ἐκτυπωμένον τὸ ἀπαγγελθὲν τῇ 25 Μαρτίου πλήρες φιλοπατρίας ποίημα τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Π. Ματαράγκα ἐν τῷ ὑπὸ τῆς ἐν Βράιλᾳ ἑλληνικῆς κοινότητος δοθέντι συμποσίῳ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 489 φύλλῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐγκρίτου ἐφημερίδος *Ἀληθείας* κατεχωρίσθησαν ε' ἀνέκδοτοι Τραλλιανοὶ ἐπιγραφαὶ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀτδινίῳ λογίου καὶ φιλαρχαίου κ. Μιχαὴλ Παπακωνσταντίνου.

Ἀγγέλλεται ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρίου Π. Πασχάλη ἡ ἐν μεταφράσει ἔκδοσις τῶν ἀνεκδότων τοῦ Βολταίρου περὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ, μετὰ μακροῦ βιογραφικοῦ πίνακος πάντων τῶν κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἐποχὴν ἀκμασάντων ἐνδόξων ἀνδρῶν, τῶν διὰ τοῦ δαιμονίου αὐτῶν πνεύματος τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην τῆς τελειότητος παραγαγόντων περιωπὴν, τῶν λαμπρυνάντων τὴν καθόλου ἱστορίαν τῆς Γαλλίας, καὶ, διὰ τῆς ἀπομιμήσεως καὶ μελέτης τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν ἀριστουργημάτων, τὸ πρῶτον καὶ εὐγενέστατον τῆς ὑφηλίου ἔθνος αὐτὴν ἀναδείξαντων. Τὸ βιβλίον θὰ συγκειται ἐξ 25 τηλεγραφικῶν φύλλων καὶ θέλει τιμᾶσθαι δρ. 3.

Ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσῷ» (ἐν τῷ φυσιογραφικῷ τμήματι) ὁ κ. Α. Χρηστομάνος ὡμίλησε περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σεισμοῦ τῆς 28 Ἰουλίου 1883 ἐν Καζαμιτσιόλᾳ τῆς Ἰσχίας καὶ περὶ τῶν ἐν Χίῳ, Τσεσμὲ καὶ Παρνασσίδι (τῷ 1870). ὁ κύριος Ι. Χατζηδάκης ἤλεγξεν ὡς ἠπημελεῖς τὰς δοθείσας ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Ἰωαννίδου, φοιτητοῦ τῶν μαθηματικῶν, νέας λύσεις θεωρημάτων γεωμετρίας καὶ τοῦ αἰτήματος τοῦ Εὐκλείδου. Ὁ κ. Δ. Κοκκίδης προέτεινεν ἐκ μέρους τῆς μετεωρολογικῆς ἐπιτροπῆς νὰ διαιρεθῶσιν οἱ μετεωρολογικοὶ σταθμοὶ εἰς τρεῖς κατηγορίας, α') εἰς σταθμοὺς διεθνεῖς, β') εἰς καθαρῶς μετεωρολογικοὺς καὶ γ') εἰς σταθμοὺς ἐνθα θὰ γίνωνται προχείροι παρατηρήσεις. Τὰ δ' ἀποτελέσματα πρόσκαιρα θὰ δημοσιεύθῶσιν. Καὶ ὁ κ. Ἀλ. Ῥάγκαβης εἶπεν ὅτι ἐν Στυμφαλίδι πρὸ ἐτῶν γίνονται ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ μηχανικοῦ τακτικαὶ παρατηρήσεις ἰδίᾳ ὁμβρολογικαί.

Ὁ καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίου κ. Στρούμπος διδάσκων ἐποιήσατο μνείαν εὐμενῆ λίαν τῆς ἠλεκτρικῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀδελφῶν Ἀζάπη, ἧς ἐξῆρε τὰ μεγάλα προτερήματα. Εἰς ἄλλα ἔθνη ὅπου αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐφευρέσεις ἢ τελειοποιήσεις ὑποστηρίζονται τόσον, τὴν τοιαύτην ἐργασίαν δὲν θὰ ὑπεδέχοντο τόπον ψυχρῶς.

Ὁ περιώνυμος δραματικὸς συγγραφεὺς Σαρδοῦ ἐπεράτωσε πανταπρακτὸν δρᾶμα, τοῦ ὁποίου τὸν πρωτεύοντα γυναικεῖον χαρακτῆρα ἐπλασεν ἐπίτηδες διὰ τὴν Σάρραν Βερνάρ. Τὸ δρᾶμα τοῦτο λέγεται ὅτι μέγαν θὰ προξενήσῃ κρότον, χρονομενὸν ὡς ἓν τῶν καλλίστων τοῦ πολυγράφου δραματικοῦ.

Ὁ ἐξοχος Γάλλος ἠθοποιὸς Κοκλὲν διωργάνωσε πρό τινος ἐν Παρισίοις παράστασιν, ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως μνημείου τοῦ Βερανζὲ, ἧς μετέσχον οἱ ἐπισημότατοι ἀοιδοὶ καὶ ἠθοποιοὶ τῶν Παρισίων. Ἡ παράστασις ἰδιάζοντα ὅλως εἶχε χαρακτῆρα διότι οἱ μὲν ἠθοποιοὶ ἀπηγγείλαν ἀποκλειστικῶς στίχους τοῦ Βερανζὲ καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀρχήστρα μόνον ἤχους τῶν ἀσμάτων τοῦ ἐξόχου ἀσματιογράφου ἐπαίνεσε.

Η ΜΟΝΗ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

καὶ ἡ κυλλοῦ πήρα τῶν ἀρχαίων.

Συνέχεια καὶ τέλος (ἴδε σελ. 4)

Ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἡ Μονὴ ἐκαλεῖτο *Κόσμπασι*, ἐκαλεῖτο δ' οὕτω λέγει ὁ Spon ἐκ τῆς ἀναγλύφου μεγάλης κεφαλῆς κριοῦ τινος, ἥτις καὶ μέχρι σήμερον ὑπάρχει ἐν τῇ ὄπισθεν τῆς Μονῆς κειμένῃ βρύσει. Κατὰ τὸν Wheler τὸ μάρμαρον τοῦτο ἦν ἄλλοτε λάρναξ. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς περιηγητὰς ἡ Μονὴ ἔδιδεν ὅλως ἐκουσίως περὶ τὰ 12 φλωρία κατ' ἔτος εἰς τὸν ἑκάστοτε Βοιβόδαν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ ὑποταγῆς.

Ἐπὶ τουρκοκρατίας φαίνεται ὅτι ἡ Μονὴ αὕτη εἶχε λογίους ἡγουμένους. Ἰδοὺ τί γράφει ὁ Spon περὶ τοῦ ἡγουμένου ὃν εὗρε διοικοῦντα τὴν μονὴν κατὰ τὸ 1675 «Ὁ νῦν ἡγούμενος τῆς Καισαριανῆς ὀνομάζεται Στεφάνης, κατοικεῖ δὲ πάντοτε ἐν Ἀθήναις . . . εὑρομεν αὐτὸν ἄνδρα λόγιον, γνωρίζοντα ἄριστα τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν καὶ τὴν ἰατρικήν, πρὸς τούτοις δὲ εἶναι καλὸς φιλόσοφος καὶ θερμὸς πλατωνιστής. «Περὶ τοῦ αὐτοῦ ἡγουμένου λέγει καὶ ὁ Ἄγγλος Wheler

«Ὁ ὑπάρχων ἡγούμενος Βασιλὴ Στεφάνης εἶναι ἀνὴρ σοφὸς, κατοικεῖ διαρκῶς εἰς Ἀθήνας, εἶναι κάτοχος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ὁμοῦ τῆς λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς, εἶναι δὲ φίλος τοῦ Πλάτωνος, εἰ δὲ καὶ εἶναι μονοχὼς φαίνεται μᾶλλον ἰατρὸς ἢ θεολόγος. Παρὰ τούτου ἔμαθον ν' ἀναγινώσκω ὡς σήμερον ἀναγινώσκουσιν οἱ Ἕλληνες».

Ὡσαύτως καὶ ὁ περὶ τὸ 1682 ἡγουμενεύσας, φαίνεται ὅτι ἦν ἀνὴρ λόγιος, τοὐλάχιστον ὡς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ἐπιθέτου, ὅπερ ἐπεδίδοτο αὐτῷ, ἐν τῇ ἄνω τοῦ νάρθηκος ἐπιγραφῇ ὑπὸ ἡγουμένου Ἱεροθέου τοῦ σοφωτάτου ἱερομονάχου.

Καὶ ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Μονῆς.

Ἀρχιτεκτονική. Ὁ ἀρχιτεκτονικὸς ῥυθμὸς τῆς Μονῆς εἶναι καθαρὸς Βυζαντιακός, φυλάττων ἐπὶ τῆς στέγης κανονικὸν τὸ τοῦ Σταυροῦ σχῆμα, φέρων δύο τρούλλους, τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ ἐπὶ τῆς στέγης Σταυροῦ, ἐπὶ πολυγώνου τυμπάνου, τὸν δὲ μικρότερον ἐπὶ τῆς μονοθολίας τοῦ νάρθηκος, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν γ' περίοδον τῆς Βυζαντιακῆς χριστιανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἂν δὲ μετὰ προσοχῆς τὸ ἐξωτερικὸν καμπίδωμα τοῦ Ναοῦ ἐξετάσωμεν, πειθόμεθα ὅτι τὸ νῦν οἰκοδόμημα τῆς ἐκκλησίας στηρίζεται ἐπὶ ἀρχαιοτέρου χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος.

Ὅπως δὲ οἱ Βυζαντινοὶ εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν ἀπεμιμοῦντο τὰ ἀρχαῖα ἔργα τῆς τέχνης, εἴτε γράφοντες, εἴτε οἰκοδομοῦντες, ἀπεμιμοῦντο δὲ ταῦτα ἐν καλῇ τέχνῃ, διότι ἀπὸ τῶν Δαδόχων ἤδη μέχρι τῆς ἀναγεννήσεως, ἡ τέχνη γενικῶς ἐξέπιπτεν ἀπὸ τοῦ μεγαλείου τῆς ἑαυτῆς τελειότητος, οὕτως οἱ Βυζαντινοὶ ἀπεμιμοῦντο τοὺς ἀρχαίους, χρωματίζοντες τὰ μαρμάρινα κοσμητικὰ διαζώματα τῶν Ἐκκλησιῶν. Οὕτω λείψανον κεχρωματισμένον Βυζ. γείσου δύνανται νὰ ἴδωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν βόρειον πλευρὰν τοῦ ἐπὶ τοῦ νάρθηκος κωδωνοστασίου ὅπερ προέρχεται ἢ ἐκ τοῦ ἀρχαίου κωδωνοστασίου, ἢ ἐξ ἄλλου μέρους τοῦ ναοῦ, τοῦ ὑπάρχοντος κώδωνοστασίου ὄντος νεωτέρου ἔργου!. Ἐν τῇ μασημβριχῇ πλευρᾷ τοῦ Ναοῦ, εὕρηται μεταγενέστερον πρόσθετον οἰκοδόμημα, χρησιμεῦον ὡς κρύπτη τῶν ὀστῶν τῶν ἀποθημούντων ἐν Κυρίῳ μοναχῶν, προσθήκη συνήθης ἐν ποῖς χριστιανικοῖς οἰκοδομήμασι κατὰ τοὺς χρόνους μάλιστα τῆς Τουρκοκρατίας.

Γραφαί. Αἱ γραφαὶ τῆς Μονῆς ταύτης διαιροῦνται εἰς δύο, εἰς γραφὰς τοῦ κυρίως ναοῦ, καὶ εἰς γραφὰς τοῦ νάρθηκος, καὶ αἱ μὲν γραφαὶ τοῦ κυρίως ναοῦ εἰσιν ἀρχαιότεραι καὶ λαμπρότεραι τῶν τοῦ νάρθηκος, ἔργου τοῦ ιθ' - ιε' αἰῶνος, αἱ δὲ γραφαὶ τοῦ νάρθηκος εἰσὶν ἔργον τοῦ ιζ' αἰῶνος (1682), περὶ ὧν ἀμέσως κατωτέρω.

Ἐπὶ τοῦ τρούλλου τοῦ κυρίως Ναοῦ εἰκονίζεται ὁ Παντοκράτωρ, λίαν καλῶς παραδόξως σωζόμενος, φέρων τὸν κατὰ τὸν ἡ - θ' αἰῶνα σχηματισθέντα τύπον, περιβάλλει δὲ τοῦτον τὸ σύνηθες πολύχρωμον Βυζαντιακὸν οὐράνιον τόξον, ὡς περιβάλλει τοὺς ἐνψηφιωτοὺς Παντοκράτορας τοῦ Δαφνίου καὶ τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Μάρκου κλ.

Ὑπὸ τὸν Παντοκράτορα, ἀκριβῶς πρὸς Β. εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος ποιοῦσα δέησιν, πρὸς Μ. δὲ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, καίτοι κατὰ τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἀθωνος, ἡ Θεοτόκος πρέπει νὰ τίθηται πρὸς Α. ὁ δὲ Ἰωάννης πρὸς Δ.[1] Εἰς τὴν βάσιν τοῦ τρούλλου, πρὸς Μ. μόλις διεσώθησαν τὰ γράμματα . . . ΦΩΤΟΣ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΕΔΕΙΧΘΗ ΑΠΑΝΤΑΣ ΦΩΤΑΓΩΓΟΥΣΑ ΤΟΥΣ . . . δεικνύοντα ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ σύνηθως γραφομένου ὑμνοῦ «Τὸ στερέωμα τῶν ἐπί σοι πεποιθότων» κλ. ἠτο γεγραμμένον τὸ κοντάκιον τοῦ κανόνος τῆς ἀκολουθίας τῶν ἐγκαινίων «Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία» κλ.

Ἄνω ἐπὶ τῆς κόγχης τοῦ ἱεροῦ εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος ὡς πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, καθημένη ἐπὶ θρόνου καὶ φέρουσα ἐν ἀγκάλαις τὸν εὐλογοῦντα παῖδα Ἰησοῦν· ἑκατέρωσε παρίστανται οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ ὁ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς Θεοτόκου λέγει «Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα» ὁ δὲ πρὸς τ' ἀριστερά· «Χαῖρε ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντων». Ἀρῶσι κατωτέρω εἰκονίζεται ὁ Ι. Χ. ὡς μέγας Ἀρχιερεὺς συλλειτουργῶν μετὰ πλήθους ἀγγελικῶν δυνάμεων· ὅ,τι δὲ σπουδῆς ἄξιον δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ἐν τῇ ἁγιογραφίᾳ ταύτῃ εἶναι ὅτι οἱ ἄγγελοι, οἱ τὴν πορείαν τῆς μεγάλης εἰσόδου ποιοῦντες, γράφονται ἐπὶ σινδόνης βαστάζοντες τὸν Ἰησοῦν, συνῳδὰ τῇ σημασίᾳ, ἣν οἱ Ἑρμηνευταὶ τῆς Θ. λειτουργίας εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον ἀπέδωκαν, ὡς σημαίνουσαν τὴν ταφὴν τοῦ Κυρίου.

Ὑπὸ τὴν παράστασιν τῆς Θ. λειτουργίας παρίσταται ἡ *Ἱερὰ Μετάληψις*. Ὁ Ι. Χ. πάλιν ὡς μέγας Ἀρχιερεὺς δίδωσι δεξιᾷ μὲν εἰς τοὺς 6 τῶν Ἀποστόλων τὸ ἅγιον αὐτοῦ σῶμα, ἀριστερᾷ δὲ πρὸς τοὺς λοιποὺς 6 τὸ τίμιον αὐτοῦ αἷμα. Ἐπὶ τοῦ ὤμου δὲ τοῦ προδότου Ἰούδα ἐπικάθηται μαῦρος δαίμων, ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς λόγους τῶν Εὐαγγελιστῶν Ἰωάννου ιγ' 27 καὶ Λουκ. κβ' 3.

Αἱ γραφαὶ τοῦ νάρθηκος, ὡς εἴπομεν, εἶναι ἔργον τοῦ ιζ' αἰῶνος, γραφεῖσαι τῷ 1485 διὰ χειρὸς Ἰωάννου Γηπάτου τοῦ ἐκ Πελοποννήσου καὶ προσενεχθεῖσαι δῶρον τῇ μονῇ ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου ἀρχαίου Ἀθηναϊκοῦ οἴκου τῶν Βενιζέλων πρωτοβραμόντων ἐπὶ τοῦ φόβου λοιμοῦ.

Ταῦτα δὲ μανθάνομεν ἐκ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς κειμένης ἄνω τῆς θύρας τοῦ νάρθηκος.

«Ἱστόρηται ὁ πρόναος οὗτος ἤτοι νάρθηξ διὰ δαπάνης τῶν προσφαρδύτων τῇ Μονῇ φόβῳ λοιμοῦ τῇ πραταιᾷ χειρὶ τῆς ἀειμνήστου Τριάδος καὶ σκέπῃ τῆς Παναγίας Παρθένου, οὕτινος εἰσὶν ὁ εὐγενὴς καὶ λογιώτατος Μπενιζέλος οἷός Ἰωάννης, ἅμα ταῖς εὐγενείαις ἀδελφαῖς καὶ τῇ τεκούσῃ καὶ τῇ λοιπῇ αὐτοῦ συνοδείᾳ, ἐπὶ ἡγουμένου Ἱεροθέου τοῦ σοφωτάτου ἱερομονάχου, διὰ χειρὸς δὲ Ἰωάννου Ὑπάτου τοῦ Ἐκ Πελοποννήσου ἔτει ΑΧΠΒ».

Ἄνω τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, κατὰ τρόπον λίαν περίεργον εἰκονίζονται αἱ 12 φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ, λατρεύαι τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου προσφέρουσαι, ἡγουμένων τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἀαρὼν καὶ Μωσέως. Περὶ τοῦ νάρθηκα γράφονται 20 ἀσκηταὶ μετὰ τῶν καταλλήλων ῥητῶν. Ὑπεράνω τῶν ἁγίων τούτων γράφονται ὑποθέσεις τῆς Ν. Διαθήκης καὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ τῷ εἰσιόντι περιστατικά τινα τοῦ βίου τῆς Θεοτόκου ἐκ τῶν ἀπωκρύφων Εὐαγγελίων. Δεξιᾷ ἄνω ἐπὶ τοῦ θόλου διακρίνονται αἱ παραβολαὶ τοῦ Ι. Χ. περὶ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ πτωχοῦ Λαζάρου τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ, οὗτινος ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ εἰκόνι λίαν προσφυῶς εἰκονίζονται πᾶσαι αἱ περιπέτειαι τοῦ ἀσώτου καὶ τοῦ ἐν μετανοίᾳ αὐτοῦ βίου. Τέλος εἰς τὸν πολύτιμον τοῦτον τῆς Βυζ. ἁγιογραφίας νάρθηκα δύνανται νὰ ἴδωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ τὴν πολύπλοκον τῶν Βυζαντινῶν σύνθεσιν· τῆς παραστάσεως τῆς ῥάβδου τοῦ Ἰεσσαὶ καὶ τῆς παραβολῆς «ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος». Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

Δυστυχῶς ὅμως ἐνῷ ἀπὸ τοσούτων αἰώνων ἡ πόλις αὕτη τέχνη σεμνῶς καὶ σεβασμίως τὰ ἱερὰ τῆς Μονῆς τείχη περιεκόσμει, λίαν ἐσχάτως χεῖρες ἀσεβεῖς καὶ κακόζηλοι προέβησαν καὶ καθ' ἑκάστην προβαίνουσιν εἰς τὸ φοβερὸν ἀσέβημα τῆς καταστροφῆς, διὰ τῆς ἐγχαράξεως τῶν ἑαυτῶν ὀνομάτων.

Λοιπὸν καὶ λυποῦμαι καὶ κατακαρδιαζόμεθα διότι μέχρις ἔτου πληθυνθῇ ἡ γνῶσις, καὶ ἐννοηθῇ ἡ *ἱστορική, ἐκκλησιαστικὴ* καὶ *ἠθικὴ* τῶν ἀντικειμένων τούτων ἀξία, δὲν θὰ ὑπάρχει οὐδὲ ἴχνος πλέον τῶν πολυτίμων τούτων κειμηλίων!

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ Δ. Φ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΜΑΪΟΥ 20. Τῶν ἐν Νικαίᾳ 318 Θεοφόρων Πατέρων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. — Ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀρχαιότητι δις τοῦ ἔτους, ἕκαστος ἐπίσκοπος προσεκάλει τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν κληρικοὺς ἐν τοπικῇ συνόδῳ, πρὸς ἐπισκόπησιν καὶ διευθέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων· καὶ ἡ μὲν πρώτη σύνοδος συνεκροτεῖτο κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, χρονικὸν διάστημα, καθ' ὑπόδειγμα τῶν Ἀποστόλων, [Πράξ. κ', 16] ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὸν Ὑπερβερεταῖον μῆνα (τὸν καθ' ἡμᾶς Ὀκτώβριον πρβλ. Ἀποστ. καν. λζ'. τῆς δὲ α. οἰκ. καν. ε).

Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι οἱ Πατέρες ἀπεμιμήθησαν τὰ τῶν ἀρχαίων ἀμφικτυονικὰ συνέδρια, ἅτινα δις τοῦ ἔτους ὡσαύτως σύνηγγοντο τὸ μὲν ἔαρ εἰς Δελφοὺς, τὸ δὲ φθινόπωρον, εἰς Ἀνθήλην, πρὸς ἐπισκόπησιν καὶ διευθέτησιν τῶν ἑαυτῶν πολιτικῶν

Ἕνεκα λοιπὸν τοῦ ἔθους τούτου, τῆς προσκλήσεως δηλονότι τοπικῶν συνόδων ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ Ἐκκλησία ἐθεσπίσθη εἰσαξὶς καθήκον, ὅπως, μεταξὺ τοῦ ἁγίου τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς χρονικοῦ τούτου διαστήματος, ποιεῖται μνείαν τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐν οἰκουμενικῇ συνόδῳ τῇ 20 Μαΐου τῷ 325 ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συναλθόντων, καὶ πρώτων, μετὰ τοὺς Ἀποστόλους, τὸ ὄρθὸν τῆς πίστεως δόγμα καθορισάντων, ἐναντίον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρεσβυτέρου Ἀρείου, ὅστις ἐδίδασκεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐγεννήθη ἐκ αἰῶνος ἐκ τοῦ Πατρὸς [ἦν ὅτε οὐκ ἦν. Ὁ υἱὸς ἐστὶ κτίσμα]. Ἐναντίον τούτου, οἱ τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, ἐπὶ τῶν χωρίων Ἰωάν. δ. 19—11' α'. 28 ι'. 5 καὶ λ. ποιεῖ γ'. 8. κλ. ὑπερζόμενοι, ἐδογμάτισαν τὴν ἐκ αἰῶνος τοῦ Υἱοῦ γέννησιν· [οὐκ ἦν, ὅτε οὐκ ἦν] συντάξαντες τὸν σύμβολον τῆς πίστεως μέχρι τοῦ ζ'. ἄρθρου [. . . οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος].

Οἱ ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ οἰκουμενικῇ συνόδῳ συνελθόντες Πατέρες, ἦσαν ἄνδρες ὀντως στρατιῶται τοῦ Ἰησοῦ, σεβαστὰ λείψανα τῶν κατὰ τὸν χριστιανισμὸν τελευταίων διωγμῶν, ἔλαβον, κατὰ Παῦλον, ἐν τοῖς σώμασιν αὐτῶν τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου βαστάζοντες, οὗτοι ἐν μέσῳ τῆς ἁγίας ἐκείνης χορείας διεκρίνετο ὁ ὁμολογητὴς Παφνούτιος, διὰ πολυτίμων ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ παθεσμῶν κεκοσμημένος, ἐστερημένος τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐξωρυγμένον ἔχων τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, κατεφανεῖς ἀποδείξεις τῶν μαρτυριῶν ἐπιστῆ ἐπὶ Μαξιμιανοῦ, βασανιζόμενος ὅπως ἀρνηθῇ τὴν εἰς τὸν Ἰησοῦν πίστιν.

Τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς α' οἰκουμ. Συνόδου τῷ 381 συνεπληρώσεν ἡ ἐν Κων]πόλει Β' οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὅπερ μέχρι τοῦ ς' αἰῶνος δὲν ἀναγινώσκετο ἐν ἑκάστῃ λειτουργίᾳ πρώτου τοῦ Πατριάρχου Κων]πόλεως Τιμοθέου, τῷ 515 ὁρίσαντος τὴν ἐν ἑκάστῃ λειτουργίᾳ ἀναγνωσιν. Ἡ Ῥωσσικὴ Ἐκκλησία συνήθως δὲν ἀναγινώσκει ἄλλα ᾄδει τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, ψαλλομένου δὲ τούτου κρούεται ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας κώδων εἰς ἔνδειξιν τοῦ ὕψους τῶν δογμάτων τῆς πίστεως, ἐφ' ὧν ὡς ἐπὶ βάσεως ἀδιαστάτου, ἡ Ἐκκλησία τεθεμελίωται διὰ τῆς κρούσεως ταύτης εἰδοποιοῦνται συγχρόνως καὶ οἱ ἐν τοῖς οἴκοις μένοντες, ὅπως ἑνώσωσι μετὰ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως.

Ἐκτὸς τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως, ἡ Δ' αὕτη ἐν Νικαίᾳ οἰκ. Σύνοδος συνέδιδασε καὶ τὰς ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας συνταραξάσας τὴν Ἐκκλησίαν ἔριδας, περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, πρὸς δὲ τούτοις συνετάξατο καὶ 20 κανόνας, ἐφορῶντας τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ τάξιν, ἐξ ὧν ἐπὶ τοῦ ς' παραδόξως λίαν ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία στηρίζει τὸ πρωτεῖον τοῦ ἑαυτῆς Ποντίφηκος.

Γ. Α.

*

ΙΣΣΟΡΙΑ.—20 Μαΐου 1828. Ἀφ' οὗ ἐκυριεύθη τὸ Βασιλάδι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οὗτοι προετοιμάσθησαν εἰς ἅλωσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ. Ὁ Ἀστιγὶς φθήγει τὰ πλοιάρια καὶ ἐπυροβόλει ἐκεῖθεν· ἀλλ' αἴφνης τὸ φέρον τὴν πολεμοφάδα πλοιάριον ἀναφλέγεται, ὁ δὲ Ἀστιγὶς πληγόνεται τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ἀποθνήσκει τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ τῆς Ζακύνθου ἔνθα εἶχε μεταγεχθῆ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἔφασαν παρτωμένος ὁ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Κηφισιᾶς σιδηρόδρομος καὶ παραδοθήσεται εἰς κοινὴν χρῆσιν. Τὸ μέχρις ἔτι διάστημα θὰ διανύῃ ἐντὸς ἑξαετοῦ περίπου λεπτοῦ τῆς ὥρας· θὰ κάμνῃ δὲ σταθμοὺς εἰς Ἡράκλειον καὶ Ἀμαρούσιον. Δρα-

Λαυρίου σιδηροδρόμου οὗ διαχλάδωσις εἶνε ὁ τῆς Κηφισιᾶς. Ἤδη ἡ ἐπίστρωσις ἔχει φθάσει μέχρι τοῦ χωρίου Κορωπί, ἡ δὲ συγκοινωνία ἀπὸ τοῦ χανίου Ἀνδρίκου μέχρι Κερατέας καὶ Λαυρίου γίνεται ἤδη διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὰ ἐντεῦθεν εἰς Λαύριον μεταβαίνοντα λεωφορεῖα σταματῶσι πάντα εἰς τὸ Χάνι Ἀνδρίκου. Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τούτου θὰ ἐκτελεῖται καὶ ἡ μετὰ τοῦ Χαλανδρίου συγκοινωνία — Διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἐνεκρίθη νὰ προχειρισθῇ ἐπίσκοπος τῆς χηρευούσης ἐπισκοπῆς Ναυπακτίας καὶ Βρυσαινίας ὁ κ. Δαυὶδ Τολμίδης, ἱεροκῆρυξ νῦν τοῦ νομοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. — Δύο μεγάλα ἐργοστάσια οἰνοπνευματοποιΐας ἀνεγείρονται ἐν τῷ φαληρικῷ πεδίῳ, τὸ ἓν ὑπὸ τῶν κκ. Φινοπούλων, τὸ ἕτερον ὑπὸ τοῦ κ. Βαρβαρέσου. — Ἐγένετο ὑφηγητὴς τῆς Βοτανικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὁ κ. Κουτσομητόπουλος. — Αἱ ἐν τῷ ἀκουργείῳ τῶν ναυτικῶν γινόμεναι ἐξετάσεις διὰ τὴν ναυτικὴν σχολὴν περατοῦνται προσεχῶς. — Τὴν πρώτην προσεχοῦς Ἰουνίου παραδίδεται εἰς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ ὁ ἀπὸ Κορίνθου εἰς Καλαμάκιον σιδηρόδρομος, ὡς καὶ ὁ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἐλευσῖνα. Ἤρξατο δὲ ἡ ἐπιχωμάτωσις τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Κορίνθου εἰς Ναύπλιον (ἀπὸ Κορίνθου εἰς Χιλιομόδιον). — Συνέστη ἐν Καλάμαις Σύλλογος ἀλληλοβοηθείας ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεσσηνιακὸς Σύνδεσμος. Σκοπὸς τοῦ συνδέσμου εἶνε νὰ δανείζῃ χρήματα εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ ἐπὶ μετρίῳ τόκῳ διὰ τὰς βιομηχανικὰς καὶ λοιπὰς κοινωνικὰς αὐτῶν ἀνάγκας· νὰ ἀγοράζῃ χονδρικῶς τὴν διὰ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἑταίρων αὐτοῦ ἀναγκαίαν πρώτην ὕλην καὶ νὰ πωλῇ αὐτὴν λιανικῶς τοῖς μετρητοῖς· καὶ νὰ ὀργανίσῃ σχολὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ἀκοποῦσαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ. — Δημοσιεύεται βασιλικὸν διάταγμα περὶ ἐγγραφῆς καὶ ἐξετάσεων μαθητῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, δι' οὗ καταργοῦνται τὰ μέχρι τοῦδε περὶ τούτων ἰσχύοντα διατάγματα, καὶ ἀκριβέστερον κανονίζονται τὰ ὑπὸ τοῦ κράτους περὶ γυμνασίων καὶ ἑλληνικῶν σχολείων ὁριζόμενα. — Ἡ ἐπιστρατεία τὰ πέριξ τῆς Χαλκίδος ἀπειλοῦσα πανωλεθρίαν εἰς τὰς ἀμπέλους, τὰ σπαρτὰ καὶ τὰ δένδρα — Ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸς ἐμψύχωσιν τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας ἀπεφάσισε τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ τόσῳ χρησίμου δελτίου αὐτῆς οὗ ὡς γνωστὸν ἐξεδόθησαν δύο νόμοι. — Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, ἐψηφίσατο τὴν δωρεὰν γηπέδου εἰς Β. Π. 6145, κείμενον παρὰ τὸ νοσοκομεῖον ὁ Εὐαγγελισμός, διὰ τὴν ἀνίδρυσιν καταστήματος τῆς ἐνταῦθα συσταθησομένης ἀγγλικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς. — Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Κερκύρας ἐψήφισε τὸ ποσὸν 550,000 δρ. πρὸς κατασκευὴν ἐν τῇ πόλει θαλασσίων καὶ ὑδροθεραπευτικῶν λουτρῶν, ὀχετῶν καὶ θερινοῦ θεάτρου. — Ἐν τῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «Λυκαβητοῦ» ἀνασκαπτομένῃ ὑπονόμῳ ἀνευρέθησαν δύο ἀρχαῖοι κιονίσκοι ἐνεπίγραφοι, παραδοθέντες εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἑταιρίαν.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Φιλίστορι. Καθ' ἃ ἐπιστέλλει ἡμῖν ἐκ Βώλου ὁ κ. Σ. Μ. Ζ. ζῶσιν εἰσέτι ἐν Βώλῳ δύο γηραιοὶ ἀγωνισταί. Ὁ εἷς αὐτῶν ὀνομάζεται Ἰωάννης Τσήρας ἐτῶν 95 ἐκ τοῦ μικροῦ χωρίου Σπογλάδες τοῦ δήμου Μακρυνίτσης. Αὐτὸς μετὰ 16 ἄλλων Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Διάκου ὑπερήσπισαν τὸ γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας. Παρευρέθη εἰς τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας μάχας. Εἶναι ἀγαθώτατος γέρων, μετὰ πολλῆς τῆς ἀφελείας διηγούμενος τὰς διαφόρους περιπετείας του.

ΛΑΜΠΑΔΑΣ

Συντηρητικῷ. Μὴ καταδικάζετε πάντοτε τὰς ταραχάς, ζῇ μεταξὺ ἡμῶν ἕλλην λόγιος εἰπὼν τὸ ἐκφραστικὸ ταῦτα. «Οἱ συνειθισμένοι εἰς τὴν βαθεῖαν τῆς δουλείας σιωπὴν καὶ περιπατοῦντες αἰωνίως εἰς τὰ νεκροταφεῖα τῶν λαῶν, ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ κρότος τῶν ἐσωτερικῶν διχονοιῶν, ἂς ἡ ἀφθονία τῶν ζωτικῶν δυνάμεων προξενῇ, εἶναι παλμὸς καρδίας, ἦχος ζωῆς!»

Μελλονύμφῳ. Ἡ πρόληψις τῆς μὴ τελέσεως γάμων κατὰ τὸν Μάϊον εἶναι πολὺ ἀρχαιοτέρα. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Πλούταρχος περὶ τούτου (ἐν Α'. τόμῳ Ἠθικῶν σ. 351 ἐκδόσ. Διδότου).

«Διὰ τί τοῦ Μαΐου μηνὸς οὐκ ἄγονται γυναῖκας (οἱ Ῥωμαῖοι); Πότερον ὅτι μέσος ἐστὶ τοῦ Ἀπριλίου καὶ τοῦ Ἰουνίου μηνός, ὧν τὸν μὲν Ἀφροδίτης τὸν δὲ Ἥρας, γαμηλίων θεῶν, ἱερὸν νομίζοντες προλαμβάνουσι μικρὸν ἢ περιμένουσιν; Ἢ ὅτι τῷ μηνὶ τούτῳ τὸν μέγιστον ποιοῦνται τῶν καθαρμῶν, νῦν μὲν εἴδωλα ῥιπτοῦντες ἀπὸ τῆς γεφύρας εἰς τὸν ποταμόν, πάλαι δ' ἀνθρώπους; Διὸ καὶ τὴν Φλαμινίκαν, ἱερὰν τῆς Ἥρας εἶναι δοκοῦσαν, νενόμισται σκυθρωπάζειν, μήτε λουομένην τηνικαῦτα μήτε κοσμουμένην. Ἢ, ὅτι πολλοὶ τῶν Λατίνων ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσι; Καὶ διὰ τοῦτο ὡς Ἑρμὴν ἐν αὐτῷ σέβονται, καὶ Μαῖας ἐπώνυμός ἐστιν. Ἢ, καθάπερ ἔνιοι λέγουσιν, ὁ μὲν Μαῖος ἀπὸ τῆς πρεσβυτέρας, ὁ δὲ Ἰούνιος ἀπὸ τῆς νεωτέρας ἡλικίας (major καὶ junior) ὠνόμασται; γάμῳ δ' ἁρμοδιώτερον τὸ νέον, ὡς καὶ Εὐριπίδης φησίν.

Ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ,
ἢ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.

Οὐκ ἄγοντας γυναῖκας οὖν ἐν τῷ Μαΐῳ περιμένοντες τὸν Ἰούνιον, ὃς εὐθὺς ἐστι μετὰ τὸν Μάϊον».

—

Ἐπιχειρηματίᾳ. Ἐνίοτε εἶνε ἀνάγκη νεχλάσματος διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τις καὶ ὠφελιμότατα ἔτι πράγματα, ὡς ἔκαμεν ὁ Παρμαντιὲ διὰ νὰ καταστήσῃ κοινὰ ἐν Γαλλίᾳ τὰ γεώμηλα. Οἱ χωρικοὶ ἠσθάνοντο ἀντιπάθειαν πρὸς αὐτά, καὶ ὄχι μόνον δὲν τὰ ἐκαλλιέργουν, ἀλλ' οὐδὲ διὰ τροφὴν τῶν κτηνῶν των κἂν τὰ ἔκριτον ἄξια. Ὁ Παρμαντιὲ ἐκαλλιέργησε γεώμηλα εἰς εὐρὺν ἀγρόν, ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἐσοδείας οὐδένα εὗρεν ἀγοραστήν. Τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐφύτευσε καὶ πάλιν διεφήμισε δὲ εἰς τὰ πέριξ χωρία ὅτι ἀπηγορεύετο αὐστηρότητα πᾶσα ἁρπαγὴ τῶν γεωμήλων ἐν καιρῷ τῆς εἰσοδείας. Ἔταξε δὲ φύλακας οἱ ὁποῖοι τὴν μὲν ἡμέραν ἐφύλαττον, τὴν δὲ νύκτα κατ' ἐντολὴν τοῦ Παρμαντιὲ ἀπεσύροντο εἰς τὰς οἰκίας των. Ἀμέσως ἐξήφθη ἡ κοινὴ περιέργεια. Τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ ὁποῖον φυλάττει μὲ τόσην προσοχήν, εἶπον καθ' ἑαυτοὺς οἱ χωρικοὶ σκανδαλισθέντες ὑπὸ τῆς ἀπαγορεύσεως, δίχως ἄλλο πολύτιμον πρᾶγμα θὰ εἶνε. Ἂς κλέψωμεν ὀλίγον τὴν νύκτα. Κατὰ μικρὸν δὲ ἡ νυκτὶα κλοπὴ μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ διαρπαγήν. Τὰ περιφρονούμενα τέως γεώμηλα διὰ σάκκων λαθραίως ἀπεκομίζοντο. Μετά τινας δὲ ἡμέρας ὁ εὐρὺς ἀγρὸς τέλεον ἠρημώθη. Ὁ ὑποστὰς τὴν κλοπὴν ἐκείνην, ὁ κάλλιστος Παρμαντιέ, ἐδάκρυεν ἐκ χαρᾶς· διὰ τοῦ τεχνάσματός του ἐκείνου εἶχε κληροδοτήσει εἰς τὴν πατρίδα του ἀνεκτίμητον πόρον τροφῆς.

—

Φιλοθεάμονι. Καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην ὑπάρχουσι 1,458 θέατρα ἤτοι: 348 ἐν Ἰταλίᾳ, 337 ἐν Γαλλίᾳ, 194 ἐν Γερμανίᾳ, 160 ἐν Ἱσπανίᾳ, 150 ἐν Ἀγγλίᾳ, 132 ἐν Αὐστρίᾳ, 44 ἐν Ῥωσσίᾳ, 34 ἐν Βελγίῳ, 22 ἐν Ὀλλανδίᾳ, 20 ἐν Ἑλβετίᾳ, 16 ἐν Πορτογαλλίᾳ, 10 ἐν Σουηδίᾳ, 10 ἐν Δανίᾳ, 9 ἐν Νορβηγίᾳ, 4 ἐν Τουρκίᾳ, 3 ἐν Ῥουμανίᾳ, 1 ἐν Σερβίᾳ καὶ ἥμισυ ἐν Ἑλλάδι....

—

— Εἶδες καθόλου τὸν Νικολάκη;

— Ἐδῶ θάφαγε, γιατὶ τὸν εἶδα ποὺ πλήρωνε.

— Ἀ! δὲν ἦτον αὐτός!...

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

—

33.

Εἴμεθα δύο ἀδελφοὶ δίδυμοι κἠγαπημένοι,
ἀκ'τὴν κρώτη μας στιγμὴ σὲ σπητάκια δυὸ κρυμμένοι,
ἂν κἠ ἡ πόρτα μας συχνὰ κάθε ὥρ' ἀνοιγοκλείνει
τὸ σπητάκι τοῦ κἀνείς μιὰ στιγμοῦλα δὲν ἀφίνει,
περιβόλι σκιερὸ εἰς ταῖς πόρταις μας ἀνθίζει
καὶ βουνάκι ὑψηλὸ αἰωγίως μᾶς χωρίζει;
κἄποτε δυὸ ποταμοὺς εἰς τὰ σπήτια μας θὰ 'δῆτε,
μὰ στειρεύουν παρευθὺς ... τί; ἀκόμη νὰ μὲ 'ρῆτε;

Ι. Π.

34.

Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ἴδῃς πάρε μιὰ ζωολογία,
καὶ ἐκεῖ θὰ ἀπαντήσῃς ὄχι ἕνα, δύο, τρία...
Ἂν τὴν κεφαλὴν κατάξῃς καὶ τὸν τόνον κατεβάσῃς
τότε πρόσεξε... ἀγάλια... νὰ μὴν τύχῃ καὶ μὲ σπάσῃς.

Ν. Ἀ. Κ.

35.

(Ἀηδώνες)

Στραβοζόζουλ' εἶν' ἡ μάνα
καὶ πανώρια ἡ θυγατέρα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ

—

20. Τίς θεὸς ἦτο δικρόσωπος;

21. Τίς ἐπίσημος Ῥωμαῖος κατηγορήθη 43 φορὰς καὶ ἀείποτε ἠθωώθη;

22. Τίνος τέκνα ἔλεγον πρὸς τὸν πατέρα τους νὰ τὰ φάγῃ διὰ νὰ ζήσῃ;

23. Τίς ἔρριπτε δακτύλιον γάμου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διατί;

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

—

30. Ποῦς-οῦς. 31. Τὸ φτίλι τοῦ λύχνου
32. Χειμῶν-λειμῶν.

16. Ἡ Ὑπερμνήστρα Λυγκεύς.

17. Τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

18. Ὁ Ξέρξης, διότι ἔλυσε τὴν γέφυραν τοῦ Ἑλλησπόντου.

19. Ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας τῷ 1588.

Λύται τῶν αἰνιγμάτων καὶ ἐρωτήσεων. Ἡ δεσποινὶς Π. Ψ. Δαμηλᾶ, ὁ κύριος Ν. Σπ.

Τοῦ προταθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 9 δελτίῳ ἡμῶν ποιηματίου τοῦ Henri Charles Read ἐπέμφθησαν 25 μεταφράσεις ἐξ ὧν αἱ 3, δηλαδὴ αἱ τῶν κκ. Π. Φ., Ι. Π. καὶ τῆς κυρίας Ἐλπινίκης Δ., ἴσης σχεδὸν ἀξίας. Ἀλλὰ αἱ μὲν δύο πρῶται ἐπειδὴ ἐγράφησαν, φαίνεται, ἐκ τοῦ προχείρου ἔχουσιν ἀτελείας τινάς, ἃς ἀπέφυγε ἡ κυρία Ἐλπινίκη Δ., ἧς ἡ μετάφρασις θεωρηθεῖσα ὡς ἐ σχετικῶς καλλιτέρα δημοσιευθήσεται προσεχῶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—

Ν. Κλ. Τρίκκαλα. Δημοσιευθήσονται προσεχῶς. — Σ. Ν. Θ. Πάτρας. Τὰ ἐλάβομεν. Τὸ φυλλάδιον προσεχῶς. — Μ. Δ. Κ. Σπέτσας. Εὐχαριστοῦμεν. — Σ. Κ. Τῆνον. Τὰ ἐλάβομεν.